

בתי המשפט

א 039104/06		בית משפט השלום תל אביב-יפו	
בש"א 1773353/06			
תאריך: 27/12/2006		כב' השופטת נועה גרוסמן	בפני:

בעניין: גנני אליעזר

תובע

נגד

1. אשל יורם

2. אלגותים בע"מ

נתבעים

עו"ד הרכבי

ע"י ב"כ

להחלטה במחוזי (22-02-2005): בשא 2159/05 אליעזר גנני נ' יורם אשל שופטים: יהודה זפט, עו"ד: ארז הרכבי
להחלטה בשלום (31-01-2006): תא 31360/05 אליעזר גנני נ' יורם אשל שופטים: שטרק פאול
להחלטה במחוזי (17-12-2009): תא 05--1085 אליעזר גנני נ' יורם אשל שופטים: רות רוני
לפסק-דין במחוזי (12-01-2010): תא 05--1085 אליעזר גנני נ' יורם אשל שופטים: רות רוני

החלטה**השאלה הטעונה הכרעה:**

השאלה הטעונה הכרעה, הינה, האם מן הראוי לסלק את התובענה שבכותרת על הסף.

הטענות לסילוק על הסף הן:

- א. התיישנות.
- ב. כפל הליכים.
- ג. העדר עילה – טרדנות וקנטרנות.

מנגד, סבר התובע בישיבת קדם המשפט שהתקיימה ביום 25.12.06 ובבקשות שהגיש קודם לכן, כי מן הראוי ליתן פסק דין לטובתו מחמת אי הגשת כתב הגנה.

התובע גרס בישיבת קדם המשפט, כי לא קיבל כלל את הבש"א שבכותרת. טענה זו הוזמה על ידי טיעונו של ב"כ הנתבעים, אשר הוכיח כי הבש"א הומצאה לתובע פעמיים. תחילה בהמצאה לרעייתו המנוחה ולאחר מכן, בדרך של הדבקה. כך או כך, ניתנה לתובע ההזדמנות להגיב בעל-פה בישיבת יום 25.12.06 ובשלו איפוא התנאים למתן החלטה.

בקשת התובע למתן פסק דין:

אין ממש בבקשה זו. למען הסדר, אחזור ואזכיר סדרה של החלטות שניתנו בעניין זה: החלטת כבוד הרשמת עפרון מיום 14.9.06 להארכת המועד להגשת כתב הגנה עד להחלטה בבש"א 173353/06. החלטתי מיום 23.10.06 לפיה, נדחתה בקשה ראשונה שהגיש התובע למתן פסק דין בהעדר הגנה, תוך הפנייה להחלטה מיום 14.9.06. החלטתי מיום 2.11.06 לפיה, נדחתה בקשה שנייה שהגיש התובע למתן פסק דין בהעדר הגנה, תוך הפנייה להחלטה מיום 14.9.06. החלטתי מיום 25.12.06, אשר ניתנה בדיון במעמד הצדדים לפיה, נדחתה בקשה שלישית שהעלה התובע למתן פסק דין בהעדר הגנה, תוך הפנייה להחלטה מיום 14.9.06. סה"כ סדרה של ארבע החלטות באותו עניין, אשר נפלו על אוזן אטומה של התובע. אין לי אלא לצרף החלטה חמישית, נוספת, ולהבהיר לתובע כי כל עוד לא הוכרעה בש"א 173353/06, לא קמה חבותם של הנתבעים להגיש כתב הגנה וכפועל יוצא, אין מקום למתן פסק דין בהעדר הגנה נגדם.

טענת ההתיישנות:

מכאן נעבור לבחון את טענת ההתיישנות שהועלתה ע"י הנתבעים בבש"א 173353/06. רקע התביעה הינו טענות התובע הנסמכות על ארועים שתחילתם בחודש פברואר 1999. התובע טוען כי ביום 6.2.94 בזמן דיון בבית המשפט המחוזי בת"א בפני כבוד השופט שטרוזמן, נדונה השאלה של מחסומים. הנתבעים דכאן, פעלו שם כתובעים וטענו, כי גנני אליעזר, התובע דכאן, מעתיק ומחקה מוצר שלהם (מחסום).

כבוד השופט שטרוזמן נתן צו מניעה במעמד צד אחד ביום 2.2.94.
 בעקבות צו המניעה דן נתפסה סחורה אצל מר גנני ביום 3.2.94.
 להבטחת אותו צו מניעה, המציאו הנתבעים דכאן, התובעים שם, ערבות בסך 150,000 ₪
 להבטחת הנוזקים, אם יתברר כי לא היתה הצדקה למעשה ונגרם נזק.
 צו המניעה נשאר על כנו, בהוראת בית המשפט המחוזי דאז, עד לתום הדיון בתביעה.
 לטענת התובע, מר גנני, ביום 23.12.97 ניתן פסק דין של כבוד השופטת הילה גרסטל בבית
 המשפט המחוזי, לפיו נדחתה התביעה.
 התובע גורס איפוא, כי צו המניעה שניתן והמחסומים שנתפסו בעקבותיו, לא היה מוצדק
 וגרם לו לנזקים נשוא התביעה.
 התובע מפרט את נזקיו בסעיף 12 לכתב התביעה והוא מעמיד אותה על סך של 552,000 ₪.
 החלק הארי מורכב מהפסד השתכרות בגין גריעת האפשרות למכור את המחסומים. **סעיף 12**
ה לכתב התביעה.
 היתרה מורכבת מהוצאות המשפטיים בבית המשפט המחוזי. **סעיפים 12 א-ד לכתב התביעה.**
 לצורכי אגרה בלבד, העמיד התובע את תביעתו הנוכחית על סך של 62,000 ₪.

הנתבעים גורסים, כי התביעה שבנדון התיישנה.
 לטענתם, התובע עצמו כבר בשלהי שנת 1997, עת נדחתה התביעה בת.א. 210/04 בבית המשפט
 המחוזי בת"א, במסגרתו הופקדה הערבות, ויתר על המשך ההליכים.
 מאז 1998 ועד הגשת התביעה הנוכחית ביום 29.6.06 חלפו למעלה משבע שנים ומכאן
 שהתביעה התיישנה בהתאם להוראות סעיף 7 לחוק ההתיישנות תשי"ח-1958.

לא ברור מדוע התובע השתהה בהגשת התביעה הנוכחית במשך למעלה משבע שנים.
 אם סבר התובע, כי צו המניעה שניתן כלפיו בהליך בבית המשפט המחוזי, ע"י כבוד השופט
 שטרוזמן, היה הליך סרק, מדוע המתין למעלה משבע שנים עד שהגיש את הבקשה הנוכחית?
 המועד ממנו נמנית תקופת ההתיישנות, הינו יום מתן פסק דינה של השופטת גרסטל בת.א.
 210/94 הנ"ל. דהיינו, 23.12.97.

בחישוב אריתמטי פשוט, המועד האחרון להגשת תביעה הינו 24.12.2004.
 התביעה כאן הוגשה באיחור של כשנה וחצי, רק ביום 29.6.06.

דומה, כי התביעה שבנדון התיישנה, ומטעם זה מן הראוי לסלקה על הסף.
 הכל על פי הוראות חוק ההתיישנות, כפי שצינתי לעיל.

כפל הליכים:

יתכן וכי הסיבה האמיתית לכך שהתובע לא הגיש תביעה זו במועד, הינה כי התובע היה טרוד בהליכים אחרים שהגיש על אותו רקע.

על פי נספח ב' לבקשה, הגיש התובע את ת.א. 31360/05.

התביעה הוגשה ע"י התובע וחברת אצר עבודות קבלניות בע"מ, כנגד הנתבעים דכאן.

הרקע לתביעה הוא אותו רקע.

כבוד השופט פאול שטרק קבע ביום 31.1.06, כי מדובר בתביעה שהתיישנה ומשכך יש לדחותה.

השופט שטרק קבע חד משמעית, כי אין מקום לדיון בתובענה שריקעה זהה לחלוטין לרקע התביעה הנוכחית.

בנסיבות אלה, דומה כי התביעה הנוכחית שהיא תמונת ראי של התביעה בת.א. 31360/05 אשר נדחתה ע"י כבוד השופט שטרק, לא תוכל לעמוד.

לא יתכן שבעל דין אשר מפסיד בריבו, יתמודד עם ההפסד על דרך של הגשת תביעה זהה לתביעה הקודמת שהוגשה.

בנוסף לפסק דינו של כבוד השופט שטרק, התמודד התובע דכאן עם הנתבעים במישור נוסף והוא ת.א. 1085/05 בבית המשפט המחוזי בתל-אביב.

גם בית המשפט המחוזי דחה את עמדתו של התובע דכאן.

כבוד הרשם גלדשטיין הורה ביום 20.10.05, כי על התובע להפקיד בקופת בית המשפט ערבון בסך 50,000 ₪ כתנאי להמשך ההליכים.

הערבון דגן לא הופקד ומכאן, שנדחתה גם התביעה בבית המשפט המחוזי.

מדובר בשני תיקים שהוגשו על אותו רקע והתיק הנוכחי הוא התיק השלישי.

כפל הליכים אינו מוכר במשפט ארצנו.

התובע מיצה את זכויותיו עד תום.

אין לשוב ולפתוח נושא שכבר הוכרע, אם כי לא לשביעות רצונו של התובע.

מחמת קיומו של מעשה בית-דין, השתק עילה והשתק פלוגתא גם יחד, מן הראוי לסלק את התביעה הנוכחית על הסף.

העדר עילה:

למעלה מן הצורך, אוסיף ואתייחס גם לטענות הנתבעים/מבקשים בדבר העדר עילה.

הנתבעים טענו עובדתית, בתצהירו של מר דוד חבר אשר תמך בבקשה, כי הם איפשרו לתובע לקבל בחזרה את המחסומים שנתפסו במסגרת צו המניעה.
כתמיכה בטענותיהם, צרפו הנתבעים את החלטת כבוד השופטת גרסטל בבש"א (מחוזי ת"א) 14769/02. שם נקבע עובדתית, כי התובע ויתר על השבת המחסומים.
מכאן, מבקשים הנתבעים להקיש, כי אילו היו לתובע נזקים אמיתיים, הוא לא היה מוותר על קבלת המחסומים.
הנתבעים מבקשים לקבוע, כי תכלית התביעה הנוכחית הינה להתיש, להטריד ולקנטר אותם שלא לצורך.
לדידם, תביעת השבה של המחסומים אשר הוגשה כ- 12 שנה לאחר קרות הארועים הרלוונטיים לתביעה, היא תביעת סרק שתכליתה לרדת לחייהם ותו לא.

אינני רואה לנכון להיכנס לעובי הקורה, בשאלות עובדתיות אלה.
דיון בשאלות העובדתיות הללו, משמעו, דיון בתביעה לגופה.
דבר זה סותר את הקביעות בהחלטה זו לעיל. ראשית כי התביעה התיישנה ושנית, כי התביעה הוכרעה כבר ע"י מותבים אחרים ואין מקום ולדון בה.

רק אגב אורחא אציין, כי הגשת תביעות חוזרות ונשנות באותו עניין, בלי שמותב אחד יודע על התביעות האחרות, אכן אינה מלמדת על התנהלות ראויה מצידו של התובע.

בהקשר זה יצוין, כי העובדה שבית משפט זה נדרש חמש פעמים לשוב ולהחליט בבקשה למתן פסק דין בהעדר הגנה, אכן מוכיחה כי התובע חוזר ועוסק בעניינים שכבר הוכרעו. גם זוהי דוגמא להתנהלות בלתי ראויה מצד התובע.

מכתבי הטענות, ומטיעוני הצדדים בפני בישיבת יום 25.12.06 נראה, כי אכן נושא המחסומים, וההליכים שננקטו בת.א. 210/94 (מחוזי ת"א), הינם בנפשו של התובע.
התובע מתקשה להשתחרר מאותו הליך ומתוצאותיו.
כך למשל הודיע התובע, כי הגיש תביעה כנגד עו"ד קלדרון, שייצג שם את הנתבעים, בגין עדות שקר.

התובע הציג בפני סדרה של מסמכים הנוגעת להליכים משפטיים שונים, שהוא נוקט בהם בערכאות שונות בגין אותם ארועים.
יש לשים קץ להתדיינות משפטיות, שונות ומשונות, בגין ארועים שאבד עליהם הכלח.
דברים אלה יפים גם לענייננו.

ב"כ הנתבעים ביקש לחייב את התובע בהוצאות לדוגמא, כדי שלא יעמוד בתביעה נוספת באותו עניין.
ברם, בשקילת שיעור ההוצאות יש לקחת בחשבון מכלול פרמטרים.

בהקשר זה הנני להפנות לדברי כבוד השופט גרוניס, בעא 04 / 9535 סיעת "ביאליק 10" נ' סיעת "יש עתיד לביאליק" [פדאור (לא פורסם) 05 (14) 800], עמוד 2:

"... לערכאה הדיונית ניתן שיקול דעת רחב, ואף רחב מאוד, בשאלה מה סכום ההוצאות ושכר הטרחה שיושת על בעל הדין שהפסיד בדינו (ע"א 378/78 קלינגר נ' מס עזבון, פ"ד לג(1) 509; ע"א 37/85 ברבלק נ' שביט, פ"ד מא(1) 708; ע"א 703/85 ליפשיץ נ' ליפשיץ (לא פורסם)). העניין פשוט וברור: הערכאה הדיונית היא זו שבפניה נשמע ההליך והיא זו המודעת לדרך התנהלותם של בעלי הדין וליתר הגורמים המשפיעים על קביעת שכר הטרחה וההוצאות. בין גורמים אלה יש למנות את אופייה של התובענה ומידת מורכבותה, הסעד המבוקש והיחס בינו לבין הסעד שנפסק, היקף העבודה שהושקעה על ידי בעל הדין בהליך ושכר הטרחה ששולם או שבעל הדין התחייב לשלמו. הדרך בה פועל בעל דין הינה מרכיב חשוב בקביעת שכר הטרחה וההוצאות..."

במקרה זה העובדה שהתביעה סולקה על הסף בשלב ראשוני ובטרם הוגש כתב הגנה, פועלת לזכות התובע בקביעת הוצאות בשיעור נמוך יחסית.

אני מחייבת את התובע בתשלום הוצאות הנתבעים בסך 3,000 ₪ בצרוף מע"מ הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

סיכום:

מן המקובץ לעיל, אני מקבלת את הבש"א שבכותרת ומורה על דחיית התובענה על הסף. נימוקי הדחייה הינם:

- א. התיישנות.
- ב. הכרעה בהליכים קודמים.

אני מחייבת את התובע בתשלום הוצאות הנתבעים בסך 3,000 ₪ בצרוף מע"מ הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

ניתנה היום ו' בטבת, תשס"ז (27 בדצמבר 2006) בהעדר הצדדים. המזכירות תמציא העתקים לב"כ הצדדים.

נועה גרוסמן 39104/06-54678313

גרוסמן נועה, שופטת

קלדנית: תמי פדל
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה